

ЗВЯЗДА

Б Е Л А Р У С К А Я Г А З Е Т А

Прывітанне ўдзельнікам фестывалю «Студзеньскія музычныя вечары»

Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка накіраваў прывітанне ўдзельнікам XX Міжнароднага фестывалю класічнай музыкі «Студзеньскія музычныя вечары». Гэта цудоўная культурная акцыя, што зарадзілася на браскай зямлі, выконвае важную місію выхавання людзей на лепшых узорах сусветнага мастацтва, садзейнічае ўмацаванню дружбы паміж народамі, гаворыцца ў прывітанні. «Доўгі і паспяховае ў «Студзеньскіх музычных вечароў» — свядчанне таго, што цікавасць нашых грамадзян да музычнай класікі з году ў год расце, а сам творчы форум карыстаецца заслужаным аўтарытэтам і прызнаннем у Беларусі і за мяжой».

МАЯ СЯМ'Я: АД ДАПАМОГІ ДА ЖЫЦЦА

— усё гэта стане тэмай чарговай «прамой лініі» нашай газеты з удзелам намесніка начальніка галоўнага ўпраўлення палітыкі занятасці і народанасельніцтва Міністэрства працы і сацыяльнай абароны Таццяны Васільеўны ШЭМЭТАВЕЦ. «Прамая лінія» адбудзецца з 11 да 12 гадзін 17 студзеня па рэдакцыйных тэлефонах: (8 017) 292 38 21 і 292 38 92. Папярэднія пытанні прымаюцца па нумары (8 017) 287 17 57.

Аляксандр ЛУКАШЭНКА:

«ПАДВЯДЗЕННЕ КУЛЬТУРНЫХ ВЫНІКАЎ ГОДА НЕ ВЫПАДКОВА ПРЫМЕРКАВАНА ДА СВЯТА РАЖДЖАСТВА»

Прэзідэнт уручае ордэн Францыска Скарыны Аляксандру ЗІМОЎСКАМУ.

«У тым, што падвядзенне культурных вынікаў года прымеркавана да святкавання Ражджаства Хрыстовага, ёсць глыбокі, патэмнасны сэнс. Бо сапраўдны працаўнік духоўнай нівы — гэта асаблівыя людзі, надзеленыя дарам прароцтва. Паводле мудрага евангельскага выразу, яны збіраюць нягледзячы на ​​духоўныя скарбы. Стварыў і змяняюць свет па законах добра, веры, надзеі, любові і хараства», — заявіў кіраўнік дзяржавы Аляксандр Лукашэнка ў Палацы Рэспублікі на цырымоніі ўручэння прэміі «За духоўнае адраджэнне» і спецыяльных прэміяў Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь дзеячам культуры і мастацтва за 2007 год.

«Ражджаства Хрыстова — не проста цудоўнае зімовае свята. Гэта свята духоўнага ад-

раджэння, якое ўзвышае людзей над будзённай мітуснёй», — сказаў Прэзідэнт.

«Мы аддаём даніну глыбокай павягі Праваслаўнай царкве, якая на працягу многіх стагоддзяў уносіць вельмі вялікі ўклад у захаванне і ўмацаванне адзінства Беларускага народа, у падтрыманне міру і грамадзянскай згоды на нашай зямлі», — адзначыў кіраўнік дзяржавы. «У калядняныя дні па-асабліваму адчуваецца міратворчая сіла і глыбіня евангельскіх заповядаў — маральнага кодэкса чалавецтва», — дадаў ён. Паводле слоў Аляксандра Лукашэнкі, свята Ражджаства адкрывае сэрцы людзей дадзёна і ўзаемаразуменню, напаяўнае іх

стваральнай энергіяй, жаданнем працаваць і дапамагаць адзін аднаму.

Лаўрэатамі прэміі «За духоўнае адраджэнне» за 2007 год сталі Архіепіскап Віцебскі і Аршанскі Дзімітрый (Драздоў) і настаўнік рэлігійнай абшчыны «Прыход храма Святой Жываначальнай Тройцы в. Барыўляны Мінскага раёна Мінскай епархіі Беларускай праваслаўнай царквы» протаіерэй Андрэй Круціль, а таксама працоўны калектыв Гомельскага палацава-паркавага ансамбля, прадстаўлены загадчыцай аддзела па збору музейных матэрыялаў і экспазіцыйнай дзейнасці Ганнай Кузьміч.

Спецыяльнымі прэміямі Прэзідэнта Беларусі адзначаны вынікі творчай педагогічнай і асветнай дзейнасці 12 майстроў культуры і мастацтва, журналістаў, мастацкіх калектываў і музеяў Беларусі. Сярод іх — старшыня Беларускага саюза кампазітараў, народны артыст СССР Ігар Лучанок, мастак Мікалай Апіёк, балетмайстар Валерый Буры, калектыв Сталічнага тэлебачання (СТБ), журналістка «Звязды» Таццяна Падалая і іншыя.

«У мінулым годзе гэтыя энтузіясты ўнеслі дастойны ўклад у скарыніцу нацыянальнай культуры, у прыватнасці, аднавілі ў спрадзвенным харастве найвялікшую святыню — раку прападобнай Ефрасіні Полацкай, прыклалі намаганні для захавання помнікаў нацыянальнай гісторыі і архітэктуры, парадавалі нас новымі спектаклямі, карціцамі і музычнымі творами, яркімі і цікавымі артыкуламі і тэлепраграмамі», — сказаў Аляксандр Лукашэнка ад узнгароджаных спецыяльнымі прэміямі. Акрамя таго, у Палацы Рэспублікі 18 грамадзянам былі ўручаны дзяржаўныя ўзнагароды. Падзяка Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь, гранд-прэмія і прэмія спецыяльнага фонду Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па падтрымцы таленавітай моладзі. Сярод узнгароджаных — дзеячы культуры, журналісты, педагогікі, а таксама медыцынскія работнікі і дзяржаўныя служачыя.

Прэс-служба Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь.

Мікалай АПІЁК і Таццяна ПАДАЛАЯ.

АБРЫСЫ ПАМІНАЛЬНАЯ ВОСЕНЬ

Жыхары Пецкуной Іўеўскага раёна беларус Андрэй МІХАЎКЕВІЧ і літоўка Марыя ПАШКЕВІЧ звязалі свае лёсы, прайшоўшы праз безліч жыццёвых выпрабаванняў, у тым ліку і мяжой, якая раздзяляла дзве краіны-суседкі.

Парафія на дзве дзяржавы

Не ў кожнай прыгранічнай вёсцы ёсць свая дзяржаўная мяжа. Не ўмоўная, не віртуальная, а самая рэальная, якая, як нажом па хлебе, дзеліць дзве краіны. З памежнымі гербавымі ступамі, сцяну з дроту і грабляванай паласой. Не дзесяць за полем-лесам, а літаральна за палатом, за гаспадарчымі пабудовамі. І паглядзець такую мяжу можна, а часам і памацаць. На беларуска-літоўскім памежжы насельных пунктаў з «персанальным» кавалкам мяжы няма. Адзін з іх — вёска Пецкуны Жываначальнага раёна, дзе гэты сімвал дзяржаўнасці усталяваны аж за апошняй хатай, падпірае цэнтральную вуліцу, зрабіўшы яе туліковай дарогай, акрэслівае поле з соткамі і сенакосамі, дзеліць грыбыны лес. І я вырашыў, што для рубрыкі «Абрысы Айчыны» гэта тое, што трэба. Па-першае, мяжа — з'ява новая і ў ўрад ці стала для высокаўзростаў асэнсаванай рэальнасцю. Такое блізкае суседства з ёю не можа не ўплываць на настроі і не адбывацца на лёсах, не кажучы пра процьму розных няўрачунасцяў і невырашальных момантаў. Па-другое, я ўжо ведаў, што могілкі Пецкуной знаходзіцца ў суседняй дзяржаве і вырашыў, што лепшай нагодай для камандзіроўкі будзь Дзяды.

(Заканчэнне на 4-й стар.)

Фота Аляксандра КІШЧЫЦА.

ХРОНІКА АПОШНІХ ПАДЗЕЙ

СЕМ З ДЗЕСЯЦІ ЧЭХАЎ СУПРАЦЬ АМЕРЫКАНСКАЙ ПРА

Згодна з вынікамі сацыяльнага, праведзенага чэшскім Цэнтрам па вывучэнні грамадскай думкі, сем з дзясці чэхаў адмоўна ставіцца да размяшчэння на тэрыторыі краіны элементаў амерыканскай сістэмы працірацкай абароны.

Аўтары даследавання адзначваюць рост колькасці грамадзян, якія адмоўна ставіцца да размяшчэння ПРА. Так, калі ў маі мінулага года супраць амерыканскага радару выказваліся 61 працэнт апытаных, то ў лістападзе — ужо 68 працэнтаў. Апошніне апытанне праводзілася на пачатку снежня 2007 года. Нагадаем, кансерватыўны ўрад Міржа Тапаланца мае намер даць дазвол на будаўніцтва амерыканскага радару ПРА ў населеным пункце Мішаў у Заходняй Багеміі. Пытанне павінна вырашацца ў чэшскім парламенце ўжо ў студзені. Раней парламентары адхілілі ініцыятыў па правядзенні агўлнанацыянальнага рэфэрэндуму па пытанні размяшчэння ПРА.

СААКАШВІЛІ ПЕРАМАГАЕ Ў ПЕРШЫХ ТУРЫ

Цэнтрывбаркам Грузіі ўчора абнародаваў абноўленыя звесткі аб падліку бюлетэнаў на выбарах прэзідэнта. Пасля падліку 98 працэнтаў галасоў выбарчыкаў лідзіруе кандыдат у прэзідэнты Міхаіл Саакашвілі, які набраў 52,2 працэнта галасоў. На другім месцы кандыдат ад аб'яднанай апазіцыі Леван Гачычладзе — 26,3 працэнта, на трэцім — Бадры Патаракцішвілі — 7 працэнтаў галасоў. Аб'яднаная апазіцыя, якая не задаволена вынікамі прэзідэнцкіх выбараў, мае намер правесці ў Тбілісі 13 студзеня масавую акцыю пратэсту. Разам з тым Леван Гачычладзе ўчора ў 14:00 па мясцовым часе распачаў галадоўку побач з будынкам Агўлнанацыянальнага тэлебачання краіны, патрабуючы прызначэння другога туру прэзідэнцкіх выбараў.

НАВАГОДНЯ СВАТЫ АБЫШЛІСЯ БЮДЖЭТУ РАСІЇ Ў 700 МЛРД РУБЛЁЎ

За дзесці дзён навагодніх святаў эканоміка Расіі страціла 700 млрд рублёў, паведамілі расійскія СМІ. «За таго, што на Новы год практычна ўсе вытворчасці і бізнес у Расіі спыняюцца, адбываецца і зніжэнне ВВП больш як на 2 працэнтаў. Акрамя таго, працяглая выхадная расхаладжаеца работнікі, пасля чаго вернуцца ў нармальныя рабочы рытм ім складана. Разам з тым эксперты адзначаюць, што да Новага года насельніцтва Расіі ў 1,5—2 разы павялічыла тавараабарот у краіне за кошт набывтых падарункаў і прадуктаў. Для параўнання, Вялікабрытанія калядняныя канікулы абыходзіцца ў 1,5 млрд долараў.

РАСМІЯКІ КВАДРАТЫ НЕАПАЛІ ЗАНЯЛАСЯ АРМІЯ

Часці італьянскай арміі падключыліся да ўборкі смецця з вуліц Неапалі. «За забастойкі кампаній, у якіх улады адарвалі кантроль над звалкамі, смецце з горада не вывозіцца ўжо два тыдні. Усяго назбіралася каля 100 тысяч тон адходаў».

КУП «Мінскай абласной центр учета недвижимости» проводит открытый аукцион по продаже обращенных в доход государства объектов недвижимости:

№ Лота	Наименование объекта	Адрес объекта	Общ. пл. (кв.м)	Начальная цена, бел. руб.
1	Гальванический цех	Борисовский р-н, д. Лошица	712	209 850 402
2	Ангар металлический	г. Борисов	372,5	39 016 338
3	Гаражний комплекс (боксы 1-6)	ул. Ибаррури, 9	406,4	53 601 555

Дэталёвае ізвестчэнне апублікавана ў газеце «Звязда» ад 04.05.2007 г. Аукцыён састоіцца 29.01.2008 г. ў 15.00 па адрэсу: г. Борисов, ул. Чапаева, 6, к. 215. Заяўленыя на ўчастак і неабходныя дакументы прымаюцца па 28.01.2008 г. да 17.00 па адрэсу: г. Мінск, ул. Чкалова, 5, к. 326.

Контактныя тэлефоны (8017) 2246134, (80177) 739327 Сайт у Інтэрнете: www.rft.by

КУП «Мінскай абласной центр учета недвижимости», УНП 690324015.

Беларусь і Кітай маюць вялікі патэнцыял развіцця адносінаў у эканоміцы, гандлі і інвестыцыйнай сферы

Аб гэтым было заяўлена 8 студзеня на сустрэчы Прэзідэнта Беларусі Аляксандра Лукашэнкі са старшынёй Народнага банка Кітая Чжоў Сяачуанем.

Аляксандр Лукашэнка заявіў, што Беларусь вітае прыход кітайскіх інвестыцый і будзе ствараць для кітайскіх інвестараў самыя спрыяльныя ўмовы. «Мы апошнім часам адчулі сур'ёзную цікавасць з боку кітайскіх інвестараў да Беларускай эканомікі», — сказаў кіраўнік дзяржавы. Ён таксама падзякаваў кіраўніцтву Кітайскай Народнай Рэспублікі, кітайскаму народу за падтрымку і дапамогу, што аказваецца Беларусі. Аляксандр Лукашэнка таксама адзначыў, што Беларусь выканае тыя абяцанні, якія былі дадзены ў час яго візіту ў КНР: быць сапраўдным сябрам, апорай Кітая ў Еўропе.

«Што датычыцца супрацоўніцтва паміж цэнтральнымі банкамі дзвюх краін, то для нас гэта вельмі сур'ёзнае вопыт, вельмі сур'ёзнае падтрымка», — сказаў Прэзідэнт.

Старшыня Народнага банка Кітая Сяачуан адзначыў, што яго візіт будзе садзейнічаць актывізацыі супрацоўніцтва паміж цэнтральнымі банкамі дзвюх краін і дзяржаваў у цэлым. У бакоў ёсць вялікі патэнцыял для развіцця адносінаў. Старшыня праўлення Нацыянальнага банка Беларусі Пётр Пракаповіч паведаміў, што ў ходзе візіту Чжоў Сяачуану ў Беларусь плануецца падпісаць дакумент, згодна з якім аператыўна паміж суб'ектамі гаспадарання Беларусі і Кітая будзць праводзіцца, пакуль у парадку эксперымэнту, у нацыянальных валютах.

Прэс-служба Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь.

ПАДТРЫМКА 3 МІНСКАЙ РЭГІСТРАЦЫЯЙ

Апроч новай, «агўльнай» мадэлі адраснай сацыяльнай дапамогі ў Мінску будзе працаваць уласная «гарадская» праграма па падтрымцы асобных катэгорый грамадзян. У прыватнасці, паведаміў старшыня Камітэта па працы, занятасці і сацыяльнай абароне Мінгарвыканкама Анатоль Ражанец, сталічная праграма да тыхцячых сем'яў з непаўналетнімі дзецьмі, шматдзетнымі сем'яў, некаторых прадстаўніц старошага пакалення і інвалідаў.

МАЛЫ ДАХОД — ЯШЧЭ НЕ ДАПОМОГА

Як адначасна Анапалю Ражанец, ранейшая сістэма сацыяльных ільгот ахоплівала практычна дзве трэці насельніцтва нашай краіны, на гэтыя мэты штогод прадугледжваліся значныя выдаткі, але адначасова рэальны вынік такой падтрымкі быў нязначным. Сума ільгот і дадаткаў у разліку на аднаго атрымальніка складала крыху больш за 20 тыс. рублёў у месці, прычым асноўная частка гэтай дапамогі трапіла да грамадзян з больш высокім ўзроўнем даходаў. Як значныя старшыня камітэта, ільготы амаль не ўплывалі на дабрабыт малазабеспечанай часткі жыхароў сталіцы. І да таго ж шырокая практыка прадстаўлення скардак ці поўнае вызваленне ад аплаты за тыя ці іншыя паслугі вяда да харанічнай стратнасці такіх гаінь, як транспарт і жылёва-камунальнае гаспадарка.

Спраўды, рашэнне аб упарадкаванні ільгот было ўспрынята неадзначна, аднак, заўважыў Анапалю Ражанец, менавіта такім чынам удалося выправіць ранейшыя хібы, і ў прыватнасці — скіраваць асноўную падтрымку на грамадзян з малымі даходамі. Тым больш, што пярэльна са змяненнямі ў «ільготны» заканадаўства ў Беларусі былі ўведзены новыя ўмовы аказання адраснай сацыяльнай дапамогі.

Варта нагадаць, што зараз штомесячная адрасная дапамога скла-

НА ПЕРШЫ ПРЫСТУПЦЫ — «ЗВЯЗДА»

Як паведамляе афіцыйны сайт Міністэрства інфармацыі краіны, пададзены вынікі рэспубліканскага творчага конкурсу на лепшыя публікацыі пра здароўе лад жыцця.

Перамога ў конкурсе дасталася «Звяздзе» — газеце ўзнгароджана дыпломам і ступені і першай грашовай прэміяй. Такая ж ўзнгародка прысуджана журналістам «Гродзенскай праўды». На другім месцы — «Народная газета», «Спартыўная панарама», «Пераходны ўзрост», асіповіцкая раёнка, на трэцім — «Роспубліка», «Гомельская праўда», «Слуцкі край» і «Лунінецкія навіны». Акрамя таго, міністэрствам-заснавальнікам конкурсу (акрамя Мінінфармацыі, гэта Міністэрства аховы здароўя, а таксама спорту і турызму) ўзнгароджаны дыпломам па 11 удзельнікаў творчага спаборніцтва і тры лепшыя аўтарскія праекты. Кваліфікацыя, набывата ў конкурсе, вельмі спатрэбіцца яе ўдзельнікам у Год здароўя.

Сталіца

Ул. інф.

ні, аднак гаворку аб некаторых нюансах тут можна весці ўжо зараз. Так, першапачатковы варыянт дадатковых мераў па падтрымцы асобных катэгорый жыхароў сталіцы прадугледжвае, што на самых маленькіх мінчан ва ўзросце да 1 года паранейша будзе выплачвацца дадатковая дапамога «на памперсы» у памеры розніцы паміж бюджэтам пражыткава мінімуму і дзяржаўнай дапамогай на догляд дзіцяці ва ўзросце да 3 гадоў.

Далей, плануецца, што выплата штомесячнай дапамогі стане таксама рабіцца беспартыйным мінчанам, якія дглядаюць дзіця-інваліда ва ўзросце да 18 гадоў. Плюс да таго, сталічная праграма вызначнае кампансацыю транспартных выдаткаў пры паездках за межы Беларусі дзясцей да 18 гадоў, якія наведваюць месцы пахавання бацькоў-ваеннаслужачых, што загінулі пры выкананні сваіх абавязкаў, выздзяленне сродкаў на змяншэнне кошту пудзёвак у аздараўленчыя лагеры, а таксама сродкаў на вызваленне ад аплаты пудзёвак у абаронна-партыяцкіх лагерах для дзяцей і падлеткаў, якія маюць канфлікт з законам і выхоўваюцца ў няўдалых сем'ях.

Асобная гаворка аб шматдзетных сем'ях. Сталічная праграма прадугледжвае, што шматдзетным маці, якія ўзнгароджаныя ордэнам Маці і выхоўваюць непаўналетніх дзяцей, будзе прадстаўляцца бясплатны праязны білет на гарадскі транспарт. Да 1 верасня шматдзетным сем'ям, якія выхоўваюць 3 ці больш дзяцей — вучню мінскіх школ ва ўзросце да 18 гадоў за выключэннем выпадкаў знаходжання на дзяржаўным забеспячэнні ў інтэрнатах), мяркуецца выплаціцца аднаровозная дапамога. Апроч таго, ёсць намер вызваліць ад аплаты за наведванне дзіцячых школ мастацтва некаторыя шматдзетныя сем'і — пры ўмовах, калі ў шматдзетнай сям'і такіх школ наведваюць не менш як двое дзяцей або калі сама сям'я налічвае чацвярых і больш непаўналетніх дзяцей.

Наступная катэгорыя, на якую скіравана гарадская праграма, — людзі з абмежаванымі магчымасцямі. Так, інваліды-калясачнікі павінны атрымаць бясплатна абане-

ЗОЛАТАВАЛЮТНЫЯ РЭЗЕРВЫ БЕЛАРУСІ — АМАЛЬ \$5 МЛРД

Міжнародныя рэзервовыя актывы Беларусі ў нацыянальным вызначэнні павялічыліся за мінулы год на 3274,3 мільёна долараў ЗША і на пачатак гэтага года складалі 4997,6 мільёна долараў, паведаміў праскарар Нацыянальнага банка Міхаіл Журавовіч. Міжнародныя рэзервы актывы Беларусі павялічыліся за 2007 год на 2799,3 мільёна і складаюць 4182,2 мільёна долараў. За снежань гэтыя актывы ўзраслі на 1465,6 мільёна долараў.

Ігар ГРЫШЫН.

ГКУП «Жодінскі водоканал» (Прадавец) сумесна с КУП «Мінскай абласной центр учета недвижимости» проводят открытый аукцион по продаже:

Лот № 1: збудаванне (об. пл. 841,0 кв.м), расположенное в г. Жодино, ул. 40 лет Октября, 5. Начальная цена — 202 173 247 белорусских рублей. Площадь земельного участка — 0,1667 га; Лот № 2: збудаванне (кирпичное, об. пл. 143,1 кв.м) в г. Жодино, ул. 40 лет Октября, 5А. Начальная цена — 38 668 596 белорусских рублей. Площадь земельного участка — 0,0617 га. Подробное ивещение опубликовано в газете «Звязда» от 27.11.2007 г. Порядок проведения аукциона оговорен в условиях его проведения. Аукцион состоится 29.01.2008 г. в 12.00 по адресу: г. Минск, ул. Чкалова, 5, к. 321. Заявления на участие и необходимые документы принимаются по 28.01.2008 г. до 17.00 по адресу: г. Минск, ул. Чкалова, 5, к. 326.

Телефон (8017) 224 61 34. Наш сайт в Интернете: www.rft.by.

КУП «Мінскай абласной центр учета недвижимости», УНП 690324015.

КУП «Мінскай абласной центр учета недвижимости» проводит открытый аукцион

по продаже 3-этажного кирпичного здания пристройки к административно-бытовому комплексу (общ. пл. 2038 кв.м, пл. зем. уч. 0,3611 га) и здания проходной (общ. пл. 10 кв.м, пл. зем. уч. 0,0049 га), расположенных: Смолевичский р-н, д. Будагово. Начальная цена 780 000 000 бел. руб. с НДС. Подробное ивещение опубликовано в газете «Звязда» от 08.12.2007 г. Аукцион состоится 29.01.2008 г. в 12.00 по адресу: г. Минск, ул. Чкалова, 5, к. 321. Заявления на участие и необходимые документы принимаются по 28.01.2008 г. до 17.00 по адресу: г. Минск, ул. Чкалова, 5, к. 326.

Контактный телефон (8017) 2246134. Сайт в Интернете: www.rft.by.

КУП «Мінскай абласной центр учета недвижимости», УНП 690324015.

КУП «Мінскай абласной центр учета недвижимости» проводит открытый аукцион

по продаже обращенного в доход государства первого этажа (915,3 кв.м) административного трехэтажного здания, расположенного: г. Борисов, ул. Чапаева, 82. Нач. цена снижена на 20 % и составляет — 364 176 468 бел. руб. Подробное ивещение опубликовано в газете «Звязда» от 24.10.2007 г. Аукцион состоится 29.01.2008 г. в 15.00 по адресу: г. Борисов, ул. Чапаева, 6, к. 215. Заявления на участие и необходимые документы принимаются по 28.01.2008 г. до 17.00 по адресу: г. Минск, ул. Чкалова, 5, к. 326.

Контактные телефоны (8017) 2246134, (80177) 739327. Сайт в Интернете: www.rft.by.

КУП «Мінскай абласной центр учета недвижимости», УНП 690324015.

УП «Мінскай городской центр недвижимости» (продавец) совместно с ИМНС по Ленинскому району г. Минска ПРОВОДЯТ ОТКРЫТЫЙ АУКЦИОН

по продаже здания габариты ОАО «Камволь», расположенного по адресу: г. Минск, ул. Маяковского, 176, общей площадью 136,6 кв.м. Начальная цена составляет 23 598 330 рублей. Отвод земельного участка будет произведен Минской городской землеустроительной и геодезической службой. Объект продается без условий. Задаток в размере 10 % от начальной цены перечисляется на расчетный счет № 3012024570010 в филиале ОАО «Белпромстройбанк» по Минской области, код 153001331, УП 190398583 УП «Мінскай городской центр недвижимости». Порядок проведения торгов оговорен в условиях проведения аукциона. Аукцион состоится 14 февраля 2008 г. в 11.00 по адресу: г. Минск, ул. К. Маркса, 39, зал аукционов. Заявления и необходимые документы принимаются по 13 февраля 2008 г. до 17.00 по адресу: г. Минск, ул. К. Маркса, 39, ком. 6.

Контактные телефоны: 227 40 22, 227 48 36. УНП 190398583.

КУРСЫ ВАЛЮТ	
Курсы зарубежных валют, установленные НБ РБ с 10.01.2008 г. (для б/н разницы)	
1 доллар США	2 150,00
1 евро	2 162,11
1 латвийский лат	4 531,56
1 литовский лит	915,21
1 польский злот	121,74
1 чешская крона	879,83
1 российский рубль	87,98
1 украинская гривна	425,53

КУРСЫ ВАЛЮТ	
Курсы зарубежных валют для безналичных расчетов	
Центробанк РФ	24 438,7
1000 BYR	11 329,6
1000 BYR	35 97,62

Пополняется на часовой «Линейный Бюджетар». ГР № 2008 год и разовый на самый выгодный цен. Телефон: 299-89-01. АТ «Авантикс Удзельнік Грэйвова» УНП 100024047 Лідзія Мікушэвіч № 021400172806 вб/в 03.05.2004 ад 02.05.200

«Гарачы» тэлефон «Звязды» 287 17 41

Зубапратэзаванне: платнае ці бясплатнае?

Падкажце, калі ласка, якія льготы засталіся для пенсіянераў у галіне медыцыны пасля ўступлення ў сілу новага закона аб сацыяльных ільготах. У прыватнасці, ці захавацца для ветэранаў працы бясплатнае зубапратэзаванне?

А.М. БАРАДУН, Дзяржынскі раён.
Паводле слоў намесніка начальніка ўпраўлення арганізацыі медыцынскай дапамогі Міністэрства аховы здароўя Рэспублікі Беларусь Людмилы Жывевіч, ільготы па лекавым забеспячэнні захавацца для 1 млн 20 тысяч чалавек, а па бясплатным зубапратэзаванні — для 70 тысяч чалавек. Права на бясплатнае зубапратэзаванне маюць інваліды і ўдзельнікі Вялікай Айчыннай вайны, інваліды I і II груп, ваеннаслужачыя тэрміновай службы і некаторыя іншыя катэгорыі грамадзян.

Цярэньныя жанчыны, хворыя на фенілкетанурыю бясплатна забяспечваюцца спецыяльным харчаваннем. Таксама захавацца льготы для грамадзян (незалежна ад групы інваліднасці), якія церпяць ад захворванняў, што падобнае пастаяннага прымянення лекаў з мэтай падтрымання жыццёва важных функцый. Пералік такіх захворванняў у лістападзе 2007 года быў істотна пашыраны і зацверджаны пастановай Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь. У адпаведнасці з новым пералікам, бясплатна лекамі будуць забяспечвацца 488 тысяч чалавек, у тым ліку 28 тысяч дзяцей.

Да таго ж Міністэрства аховы здароўя былі распрацаваны медыцынскія паказанні на забеспячэнні тэхнічнымі сродакамі сацыяльнай рэабілітацыі, якія выдаюцца дзяржаўнымі арганізацыямі аховы здароўя, і тэрміны карыстання імі, у якіх былі максімальна ўлічаны інтарэсы хворых і інвалідаў.

У Міністэрстве аховы здароўя тлумачаць, што ў выніку праведзенага ўпарадкавання льгот удалося абараніць найбольш уразлівых катэгорыяў: інваліды I і II груп, незалежна ад узросту, хворых з хранічнымі і спадчыннымі захворваннямі і цяжарных жанчын. На думку прадстаўнікоў міністэрства, адмена льгот па лекавым забеспячэнні для інвалідаў III групы і па бясплатным зубапратэзаванні для ветэранаў працы кампенсуеца павышэннем пенсій. А пры пагаршэнні матэрыяльнага становішча пенсіянераў адменена льготы будзе кампенсавана мерамі аднавічай падтрымкі згодна з Указам Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь «Аб некаторых мерах дзяржаўнай падтрымкі насельніцтва».

Надзея НИКАЛЕВА.

Прамая лінія «Звязды»

ЯК НАБЫЦЬ ЗЯМЕЛЬНЯЯ УЧАСТКІ ПАВОДЛЕ НОВЫХ ПРАВІЛАЎ

На пытанні чытачоў «Звязды» адказвае намеснік старшыні Дзяржаўнага камітэта па маёмасці Рэспублікі Беларусь Андрэй ГАЕУ

(Працяг. Пачатак у нумары за 9 студзеня.)

— У 1988 годзе за дзяржаўнага прадпрыемствам на пастаяннае і часовае карыстанне пад аўтастанкі былі замацаваныя два зямельныя ўчасткі, якія потым у 2003 і 2004 гадах яму былі перададзены ў арэнду. Арэндная плата за гэтыя ўчасткі для нашага прадпрыемства сёння стала вельмі вялікай. Ці можна зараз прадпрыемству ініцыяваць справу аб скасаванні дагавораў арэнды і выдзеленні зямельных участкаў у часовае карыстанне для абслугоўвання і эксплуатацыі аўтастанкаў?

Работнік каміната бытавога абслугоўвання, г. Салігорск.
— У гэтым выпадку спачатку трэба высветліць, аб якім транспарце ідзе гаворка. На аўтастанцы стаяць службовыя машыны наведвальнікаў прадпрыемства або гэта аўтаагарадарская станка для прыватнага аўтатранспарту?
— На аўтастанку ставяць свае машыны выключна прыватнікі, жыхары гарада.

— Калі прадпрыемству нявыгадна трымаць на сваім балансе аўтастанку, то вырашыць усе пытанні можна наступным чынам. Ваш РКБА можа адмовіцца ад аб'екта, а на базе аўтастанкі ўласнік прыватнага аўта-транспарту, які карыстаюцца яе паслугамі, маюць права арганізаваць спецыялізаваны кааператыву. Менавіта кааператыву мсцовыя ўлады маюць права выдзеліць зямельны ўчастак у пастаяннае карыстанне.

— Ільготы на зямлю існуюць толькі для кааператываў? А для нашага дзяржаўнага прадпрыемства трымаць такі аб'ект пры існуючых арэндных стаўках ужо не мае сэнсу. Што рабіць?

— Зямельны ўчастак можа быць перададзены ў карыстанне і ваашму прадпрыемству, калі ён будзе выкарыстоўвацца для часовай стаянкі аўтатранспарту супрацоўнікаў і наведвальнікаў каміната, або ў якасці тэрыторыі пад'язных пучэй

Сяргей КУРКАЧ. (Працяг будзе.)

НАЦБАНК ЗАПЛАЦІЦЬ ЗА КАМЯНІ... АТЗСТАВАНЫЯ

У першым квартале гэтага года Нацыянальны банк плануе прыступіць да выкупу ў насельніцтва атзставаных брыльянтаў, паведаміў карэспандэнту «Звязды» начальнік ўпраўлення «Геамалагічны цэнтр» галоўнага банка краіны Ігар Лаўрэновіч. Зараз дапрацоўваецца нарматыўна-прававая база, якая даасць магчымасць трымальнікам каштоўных камяней прадаваць іх Нацбанку.

Між іншым, як паказала практыка, «апетыт» нашага насельніцтва да атзставаных брыльянтаў, продаж якіх галоўны банк пачаў прыкладна ў 2005 года, істотна ўзрос. Паводле апошняй інфармацыі, якую газеце прадставіў прэс-сакратар Нацбанка Міхал Жывевіч, за мінулы год у парананні з 2006-ым аб'ём продажу брыльянтаў узрос амаль у 1,7 раза. Так, за 2007 год насельніцтва было прададзена 1530 брыльянтаў агульнай масай 255,42 карата, а за пазалеташи год — 917. Наогул ж, з пачатку рэалізацыі каштоўных камяней людзі купілі іх 2448 штук. Летас, дарчы, беларусы пакінулі ў касах структурных падраздзяленняў Нацбанка больш за 845 міліянаў рублёў, якімі разлічаныя за набыцця брыльянтаў. Прычым, як адзначаюць спецыялісты, попытам у насельніцтва карыстаюцца ўсе без выключэння брыльянтаў, а вось цэны на іх адраэніваюцца ў дзесяткі разоў: хтосьці аддадуць перавагу камяням, якія каштуюць да 50 долараў за штуку, а нехта не супраць выклікае з кішні і 20 тысяч долараў за каменчык. Аналізуючы сітуацыю з попытам на атзставаныя брыльянты, спецыялісты звязваюць яго рост з надзеяннем такога капіталаўкладання, а таксама з канфідэнцыяльнасцю дзелкі. Як вядома, цэны на брыльянты апошнім часам, асабліва на больш буйныя камяні, растуць, прыбываючы штогод па некаторы працэнтаў да свайго кошту. А яшчэ многія палупікі набываюць камяні ў якасці падарункаў; зараз, напрыклад, станаюцца модным дарыць на тое ж высялеце замест звычайна набору посуду брыльянт для малодых або прысцянак для малоды, пры выбаце якой выкарыстоўваецца каменчык, куплены жаніком у галоўным банку. Неадарма на пік высялення, заўважаюць у Нацбанку, прыдае і рост попыту на камяні. Да таго ж, многія купляюць брыльянты з мэтай вырабу ўпрыгажэнняў: рэальна гэта атрымліваецца дзесці ў на 50 працэнтаў танней, чым купляць таго ж плана айнавыя вырабы ў магазіне, а цэны на імартны тавар адраэніваюцца і таго больш — прыкладна ў два разы. Вяртаючыся ж да тэмы зваротнага выкупу камяней, адзначаюць, што, паводле слоў Ігара Лаўрэновіча, гэты працэс будзе суправаджацца экспрэс-ідэнтыфікацыяй брыльянтаў. Выкупляцца будуць толькі атзставаныя брыльянты Нацыянальнага банка, спецыяльна ўпакоўка якіх не ўскрыта і якія суправаджаюцца атзстатам якасці.

Ігар ШЧУЧЭНКА.

ДЗЯЎЧАТЫ ПАКРЫЎДЗІЛІ... АКУШЭРКУ

У 26-гадовай акушэркі аднаго з віцебскіх раздільных дамоў у цэнтры Віцебска пры незвычайна вяржучым спрабавалі з прымяненнем фізічнай сілы адабраць сумку, дзе ў ліку іншых знаходзіліся 300 тысяч беларускіх рублёў і мабільны тэлефон. Але ж акушэрка не аддала свой скарб. Потым яна прыйшла ў Кастрычніцкі РАУС і расказала пра гэтую непрыемную сустрэчу.

Міліцыянеры патрульна-паставай службы хутка атрымалі «налітчы». Высветлілася, што пакрыўдзілі акушэрку дзе 18-гадовай беспрацоўнай і навучэнка ліцэя. Узбуджана крмінальная справа.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

НА ДЗЕДАЎШЧЫНЕ ШАСТАКОВІЧА

Як адшукаліся беларускія карані сусветна вядомага кампазітара

Вільчак з «антыперуном»

На Мядзельшчыне гэтую вёску добра ведаюць, а вась за межамі раёна, вобласці, напэўна, няшмат адшукаецца такіх знаўцаў. Аднак апошнім часам з'яўляецца ўсё больш ахвотнікаў наведваць гэтыя мясціны, пабачыць усё на ўласныя вочы. Тым больш што здзіўляюцца і захапляюцца туды ёсць чаму. Зразумела, для таго, каб знайсці тры самія таямніцы і загадкі, малавата будзе аскорсіць праз шкло аўто альбо нават нетаропліва прагуляць па старым парку. Тут патрэбны больш грунтоўны падыход. Таму я пачаў сваё знаёмства з ачыннымі Камаровам з пошукі «гід».

І знайшоўся такі цікавы, неабяжыма чалавек, сапраўдны знаўца родных мясцін, апанты краязнаўца. Пра гісторыю ўсяго былога Свянцянскага павета (у які ў тым ліку ў свой час уваходзіла і Камарова) Іван Пятровіч Драўніцкі можа расказаць гадзінамі і дзельціца сваімі ведамі з кожным ахвотнікам.

Наша знаёмства, а, дакладней, шапцёр па адметных мясцінах, пачаўся з уласнага падворка Драўніцкага.

— Во, пабачце, — звяртае ўвагу Іван Пятровіч, — якая чарапачына (вялікі кавалак «будматэрыялу» прыліхны да сцяны дома. — **М. Л.**), а як вы думаеце, колькі ёй гадоў?
— Ну, напэўна, сто, — кажу наўздада.

— Сто дваццаць, тут дакладная дата выраба пазначана, імя гаспадарца маента, герб — усё як патрэбна. Некай час таму сюды немец завітаў, дык ён здзіўляўся якасці прадукцыі і падыходу да справы нашых продкаў.

Побач цагляна з вываей: сядзёца два вусцяты дзяды з важкімі келіхамі і так смачна пацягваюць піва. Драўніцкі тлумачыць, што рабілі такія вялікія «блокі», каб хутчэй узводзіць будынікі. Аднак хутчэй зусім не значыць горш, у гэтым перакананы пасля, калі пабачыў пабудовы больш чым стагадовай даўніны. Амаль усе яны стаяць і не дамоўчы скарачана перад часам. Чарапача па старой тэхналогіі мацавалася быццам бы ў канструктуры: адна за адну чаплялася, як рыбіна луска. І вільчак быў своеасаблівы — з райкумом пасарэдзіне, куды клалі доўгія драўніны. Як вы думаеце, навошта? Аказваецца, такім чынам «ад Пेरона бараніліся», грамаадвод майстравалі.

Літаральна праз некалькі метраў, калі перайсці праз вясковую вулічку, зніць ад дзіцячых галасоў тутэйшая школа. У ёй больш чым трыццаць гадоў (з 1958-га і да самага ўваходу на пенсію) Драўніцкі быў дырэктарам, таксама выкладаў беларускую мову і літаратуру. Кажы, што сам не з мсцовых — нарадзіўся на суседняй Паставшчыне, а дзяды яго з Астравеччыны. Аднак жыве ў Камарова ўжо роўнаўна паўстагоддзя, так што праверна стаў тутэйшым. Месціны Драўніцкага вельмі паважаныя, яго і не дзіўна, бо вялікая іх частка — яго вулі.

Вясковая школа, пабудаваная яшчэ ў сярэдзіне 30-х гадоў па адметным праекце.

Прамая лінія «Звязды» ЗУСІМ НЕ ЛЁГКІЯ ХВАРОБЫ ЛЁГКІХ

— Добры дзень, Ірына Міхайлаўна. Вас трыба Рыбакова з Мінска. Мне 45 гадоў. Праблема такая: раўняй мяне літаральна не хлапа ветра, я задыхаюся. Якое абследаванне трэба прайсці, каб вызвесці прычыны такога стану?

Звычайна задыхка з'яўляецца ў больш сталым узросце, калі развіваецца ўзроставая эмфізема. Гэта адбываецца пасля 70—80 гадоў. А вась з'яўленне рашчынна кашлю ў 45 гадоў — прамы паказчык для правядзення комплекснага абследавання. Яно будзе тычыцца ў асноўным лёгчанай і сардэчна-сасудзістай сістэм. Найперш трэба звярнуцца да пультманалога па месцы жыхарства, які прызначыць спіраграфічнае дследаванне функцыі знешняга дыхання. Яно паказвае, наколькі чалавек мае дастатковыя рэзервы дыхання або наколькі гэтыя рэзервы вычэрпваюцца ў выніку нейкай хваробы. Як правіла, спіраграфія праводзіцца з правакацыйнымі прабамі, г.зн. у стане спакою паказчыкі спіраграмы могуць быць нармальнымі, а пры нагрэцы — змяняцца. Яшчэ адзін важны метад — рэнтгеналагічнае дследаванне. Калі вынікі такога комплекснага дследавання будуць нармальнымі, то трэба звярнуцца да кардыёлага, які спачатку прызначыць комплекснае стандартнае абследаванне і высветліць, ці не з'яўляецца прычынай задыхкі парашчыннае дзейнасці сэрца.

— Тэлефаную з Гомельскай вобласці. Заву Мікалай Пятровіч. Позняя восенню ў мяне абстрактная бранхіт. Ці можна прыняць нейкія прафілактычныя меры, каб пазбегнуць гэтага?

— Бранхіт бывае рознай прыроды. Напрыклад, такі, пры якім чалавек нармальна выконвае ўсе свае фізічныя нагрукі і яго жыццдзейнасць забяспечваецца поўнасна. І толькі прастудныя захворванні, дупісмі, вірусныя інфекцыі, выклікаюць абстрактныя такога характу. Пры ім узнікае кашаль, з'яўляецца макрота, можа быць задыхка. Калі функцыя дыхання не зменена, і мы дыхнастнем хваробу які характэрны неабструктыўны бранхіт, то і лячэнне будзе адпаведным. Калі ж функцыя змя-

ня была: спачатку камору для захоўвання збожжа ўзялі, а пасля і за жылля пабудовы ўзліся. Драўніцкі лічыць, што Камарова можна лічыць узорным фальваркам — сядзібай, дзе актыўна развівалася вытворчасць, якая скіравана не толькі на натуральную гаспадарку, але і на продаж. Зроблена усё было з розумам, з веданнем справы. Па-першае, было некалькі прамысловых прадпрыемстваў, прамісла, невялікіх. А таксама, зразумела, мелася і ўласная перапрацоўка — сушыльнік (дзе рабілі розныя смачныя сухадрукты), бровар, млочарня (выраблялі сыры і смятану) і шмат чаго іншага. Варта заўважыць, што для тых, хто адлучаўся ў маёнтку (а ахвотнікі заўсёды з лішкам знаходзіліся), гаспадары толькі хлеб у Альшэву набывалі. А так да стала усё свойкае падава-

які ўмацаваны ў дыхтоўны каменны падмурак. Дарчы, установу адукацыі ў хуткім часе плануец перавесці ў іншы будынак, а вась што будзе са староай школай, пакуль чытка скажаць.

Пан Комар ды іншыя
На месцы цперашагга Камарова людзі сцяпіліся з даўніх часоў. У адрозненне ад расійскага пасёлка

на беразе Фінскага заліва, які адбудавалі напрыканцы XIX стагоддзя. Іван Пятровіч расказаваў, што падчас раскопак у нарчанскім Камарове знайшлі зброю каменнага веку: «на палцы чапляўся камень, не конь жа гэта майстраву, а рыскамі рэч зроблена». Першыя ж пукі драўнінкі, адносяцца да пачатку XV стагоддзя. Але адуць такую нава з'явілася ў паселішча? На гэты конт існуе некалькі розных версій.

— Можя ад слова «камар», але ці магчыма называць вялікую сядзібу ў гонар такога істоты? — разважае наш гід. — Многія думаюць, што пайшла назва ад слова «камора» — першая гаспадарчая пабудова, што тут з'явілася. Жылі ў гэтых мясцінах і каморнікі — людзі, які не мелі сваіх хат, таму за прадастаўленае жыллё і невялікі кавалак арандаванай зямлі працавалі на пана. Аднак найбольш верагодная версія з'явае паходжанне назвы з прозвішчам гаспадаря. Адзін час тут уладарыў пан Комар, адсюль з цягам часу і пайшоў Камарова.

Але спачатку сядзіба называлася Камарашчына, паколькі суфікс «шчызна» адлюстроўваў прыватнасць. У 1622 годзе уладарыў тут Геранім Комар, пасля яго змяніла сям'я гаспадароў, у тым ліку калды кадоў тэрыторыя належала аднаму з Раўзівінаў. Дакладна вядома, што жыў тут Юры Раўзівін, якога з-за таго, што ён не прайграў ніводнай бітвы, называлі «беларускім Геркулесам». Кардыналь нагадвае адмысловы стараны вензель у ажурнай агароджы на тэрасе з боку парка (на фота).

Што і казаць, аформлена ўсё было з вялікім густам — умелі людзі вакол сябе ствараць прыгажосць. Адзін тутэйшы палац чаго варты! Іван Пятровіч заўважае, што будынак мае больш чым двухсотгадовую гісторыю. Уверсе радавы герб гаспадароў — двойчы перакрыжаваная страла і ліс, а таксама графская карона. Раней, калі ўлет-стаўленая жыллё і невялікі кавалак арандаванай зямлі працавалі на пана. Аднак найбольш верагодная версія з'явае паходжанне назвы з прозвішчам гаспадаря. Адзін час тут уладарыў пан Комар, адсюль з цягам часу і пайшоў Камарова.

Сапраўдны знаўца родных мясцін Іван ДРАЎНІЦКІ.

Герб на палацы і вензель апошняй гаспадыні Мары Старжынскай.

Калодненская шляхта
Багатая гісторыя гэтага краю непарыўна звязана з і яшчэ адным вялікім імем — геніяльнага кампазітара Дзімітрыя Шастаковіча. Аказваецца, што яго продкі родам з Калодна, што за дзесці кіламетраў ад Камарова. Знайшліся дакументы, якія дакладна аб гэтым сведчаць. У гістарычных паперах пазначана: у 1824-м 26-гадовай Пётр Шастакавіч з Вілейскай губерні Завілейскага павета Шаметаўскага прыхода да паду дакументы аб залічэнні вольным слухачом у Віленскую медыка-хірургічнае акадэмію. Аб даходах калодненскага шляхціца яскрава сведчыць той факт, што адсутнага ўзносў у суме 25 рублёў ён быў вызвалены, паколькі проста не мог выдаткаваць такія грошы. За ўдзел у паўстанні 1830 года Пятра Шастакавіча пакаралі ссылкай — так прадзед кампазітара апынуўся ў Сібіры. Разбываецца ўсе акалічэнасці гісторыі гэтага славагута роду з нарчанскімі каранямі Драўніцкі пачаў жыць ў далёкім 1953-м.

— Мняе тады накіравалі на працу ў Малайсрмжскую школу, — узгадвае Іван Пятровіч. — Там і напаткаў на Сініфона Васільевіча Артаева, які быў там тэрабработнікам. Вельмі каларытны чалавек — старавер, у паважным узросце, але дома не асабліва ўвагі на адметную гісторыю расказаваў, а часцяком удзельным слухачом. Некай Артаеў і паведаміў пра тое, што аднойчы тут з'явіўся нейкі загадкавы гоць — гэты чалавек распываў, які дабраецца да Шаметава: маўлю, там яго прадзеда хрысцілі. Быў ён невялікага росту, у акулярх, дабраўся камсюды на палугарты. «Машыну ў раёне выдзелілі — напэўна, важная персана», — меркавалі месціны. Калі Сініфон шішком спытаўся ў вадзіцеля пра прыезджана, то той расказаў, што гэта вядомы кампазітар, які шуквае радзіму сваіх продкаў. Тады я чамусьці не звярнуў асабліва увагі на адметную гісторыю. Толькі праз некалькі гадоў, калі ўсюр'ёз пачаў займацца краязнаўствам, узгадаў расповед пра старавера і вырашыў дакладна ва ўсім разабрацца.

Пакрэсьце Драўніцкі высветліў шмат цікавых падрабязнасцяў. Да прыкладу, што ў Шастаковічаў была мянушка «Рымарчыкі». Яна пайшла з таго часу, калі адзін з іх майстарскі выканаву самыя розныя скурныя работы — шую сёд-

лы, абутак. А вась сусветна вядомае прозвішча, напэўна, можа быць звязана з назвай аднаго невялікага возера Шастакова, якое знаходзіцца непадалёк ад Нарачы. Прынамсі, так лічыць Драўніцкі. Іван Пятровіч прасачыў жыццёвы шлях многіх прадстаўнікоў гэтага роду. Паводле яго слоў, дзед музыканта Бяляслаў меў непакорлівы нораў, з'яўляўся членам камітэта польскага падполля, арганізаваў уцёкі Яраслава Дамброўскага, а таксама складуў планы аб вызваленні Мікалая Чарнышэўскага. За гэта быў пакараны ссылкай, пасля ўсюр'ёз заняўся навукай і дасягнуў значных поспехаў. Бацька кампазітара Дзімітрыя Бяляслававіч таксама спачатку ўдзельнічаў у рэвалюцыйным руху, аднак рэалізаваў сябе ў зусім іншай справе. Ён стаў вядомым кінаржымерам-мікімам, працаваў нават з Дзімітрыем Мендзялеевым. Бацька рана пайшоў з жыцця, таму, каб зарабіць на жыццё, кампазітару давялося працаваць тапёрам у кінатэатры «Парыжыяна» на Неўскім праспекце.

Стварылі 15 сімфоній і струнных квартэтаў, некалькі опер, кантат, канцэртаў і санат для розных інструментаў, рамансаў і песень, аратары, квінтэта, а таксама апэраты, музыкі да многіх спектакляў і кінафільмаў Шастаковіч сапраўды шмат у чым стаў пачынальнікам новай музыкі. Неадарма творы кампазітараў XX стагоддзя яго шпору ў свеце цяпер выконваюцца найбольш часцей. Каранні жыхар Пецярбурга Шастакавіч часам угадваў сваю дзедаўшчыну — у каля бланкіных азэрэў і шчырных, працавітых людзей».

Мікалай ЛІТВИНАЎ. Фота Мары ЖЫЛІНСКАЙ. Мядзельскі раён.

Камора — першая гаспадарчая пабудова, што з'явілася на панскай сядзібе.

Дзёнік Вікі Ц.

На што ж гэтыя рашткі скамечанай і спаленай сурвэткі падобныя? Жыраф — не жырфат, кветка — не кветка... А мя, вяржучы з грузам? Тлумачэнню можна прыдумаць, мо, тысячы, але ж хочацца падабраць найбольш прыемнае для сябе. Для гэтага ўся справа і была распачатая. Што ні кажу, а захапляльны гэта і цікавы працэс — калядная варажба (асабліва калі паваражыць просяць хлопцы, але і ў дзядзят з фантазіяй здараюцца перабой). Ну што там у нас наступнае?

За «збычу мараў»

Сёлета мне падабаецца думаць, што той, летас убачаны «жыраф» — гэта насамрэч везавы кран, які будзе шматпавярховай дом. Наступная варажба па выглядзе адкрытай старонцы кнігі. Яй зараз памятаю, гэта быў О'Генры, фразы пра «камяніны куплеты». Гэтакасама цалкам згодная на сто працэнтаў — былі яны, дарэчы, прычым і самі вельмі нечаканы момант. Іншых «прамаказанняў», шчыра кажучы, не памятаю і не асабліва перажываю на гэты конт — калі не памятаю, значыць, не спраўдзіліся. А сяброўкі тым часам пакрысе зноў падбудоўваюцца — а давай паварожым, да Вадохрышча ж можна, а?

Асабіста мяне ўсякая там варажба чамусьці заўжды нагадвала класічныя народныя казкі — у сэнсе, «скадзі туды — не ведаю куды, прынесі — не ведаю што, але аба-взкова прынесі». Гэта бадай найгоршы варыянт — калі «паваражыць» прасіцца чалавек, які і сам не ведае, што дакладна, а нават прыблізна не ведае, чаго хоча. Такім лідзіам добра падыходзіць кардэчныя пас'ясы з няпэўнымі высновамі — калі пас'ясы сядзіцца, значыць, толькі тады, што задумана, спраўдзіцца. А што менавіта? Ну гэта ўжо вам лепш ведаць.

Наступныя цяжкі выпадак — калі чалавек загадвае штосьці надзвычайнаўняе. І колькі ні паўтарай ім, што фармулаваць свае жаданні ды памкненні трэба дакладна — пакуль жыццё носам не тычыце, не разумеюць. Адна прыгажуня ў нас гадзі мо тры запярэцята варажылі «на каханне»: ха-ха каханя, мора разліваю! Ну і што? Ну і спраўдзілася ў рэшце рэшт — з'явіўся чалавек, які гэту дзядзючыну не проста кахае, а літаральна жыць без яе не можа. Толькі ёй гэта, як кажуць, глыбока фіялетавая. А таму што мелі рацыю загадаць аднаго добрага філ'ма: мала кахаць і быць каханым, трэба яшчэ «таго ж самага». Або яшчэ адзін таварыш упарта прасіў па-варажыць яму на будучыню — ці не намалеюцца там самастойнае, незалежнае ад сваякоў, пражыванне? Калі ласка, намалеюцца — памёр дзядуля, пакінуў хлопцу добрую кватэру. І той сядзіць цяпер у ёй адзін, як сын. Каму гэта трэба было? А хто ж яго ведае.

Уявілі, як цяжка «прафесійным» варажыткам з такімі кліентамі. Але каб вы ведалі, як цяжка, калі прасіць варажыць сяброў — ім кажуць здаецца, што ў мяне рэчка лёгкая і карты не хлуцяць. А тое, што можа проста не быць настрою, часу — дый паміць, каб трымаць у галаве патрэбныя «расчыфроўкі» — нікога не хваляе. Ты ж можаць, мы ведаем — дык што табе, шкада-лі? А не шкада ні разу. Толькі калі людзі выпадае нешта негатыўнае, гэтыя ж сяброўкі першыя пакрыўдзяцца. Так што я звычайна прымушаю іх саміх кантактаваць з картамі, іхвечамі, вадой, лостэаркам і г.д. А што яны там убачаць, тое разам крочыць так і гэтак, спрабуюць прымяніць да канкрэтнай сітуацыі. Слушайце, каб скажу, што я сама ці мае сяброўкі бачылі ў лостэарквым калідоры ці ў «калодзечы» з прысцянка канкрэтныя твары ды прозвішчы суджаных. Але штосьці там гэткае было. Саманушчэнне — рэдкая на вельмінісіх, некаторыя так апантана сябе ды навакольных запэўнівалі, маўлю, «у гэтым годзе ўсё будзе» — што спраўдзілася!

Самое забавнае, што час ідзе, мы ўжо не расцім, а сталею, а падзіцны наўняе жаданне выцягнуць з крупаў кольца або паверыць загадкавым усмешкам картаных каралей і

«НЕ БОЙСЯ ДАСКАНАЛАСЦІ — ТАБЕ НІКОЛІ НЕ ДАСЯГНУЦЬ ЯЕ...»

КАЛЯДЫ — ПАД ЗНАКАМ «МУЗЫЧНЫХ ВЕЧАРОЎ»

Міжнародны фестываль класічнай музыкі праходзіць у Брэсце 20-ы раз

Больш за чатыры сотні слынных музыкантаў з 14 краін свету сабраліся ў Брэсце на XX Міжнародны фестываль класічнай музыкі «Студзеньскія музычныя вечары». Фэст праходзіць з 9 па 12 студзеня.

За два дзесяцігоддзі гісторыі «Вечароў» яго нязменны арганізатар, натхняльнік і аніёл-ахоўнік старшыня Брэсцкага музычнага таварства Лілія Батырава збірала вядомых музыкантаў больш чым з 20 краін свету. У горад над Бугам прыязджалі і сусветна вядомыя майстры, і маладыя адораныя музыканты. І ўсе ж юбілейнае сустрэча абдае сваім аматарам нямаля прыемных сюрпрызаў. Упершыню на брэсцкую сцэну выйдзе выканаўца з Партугаліі, лаўрэат многіх міжнародных конкурсаў Луіс Андрэ Ферейра, якога на радзіме называюць «златай вялянчэль». Даб'юце на фестывалі і кітайскія нацыянальны інструмент піпа, а фартэ першыню грагучы ў сольны выкананні. Парадам вакалістаў, безумоўна, можна назваць выступленні 11 лепшых выканаўцаў з Расіі,

Украіны, Польшчы, Літвы, Аўстрыі, Кітая і Беларусі. Акрэў фестываль нацыянальнымі акадэмічнымі хорамі Рэспублікі Беларусь імя Шціпова пад кіраваннем вядомага артыста краіны прафесара Міхаіла Дрынеўскага. Уздзел у юбілейным мерапрыемстве возьмуць таксама і юныя музыканты — лаўрэаты і ступендэнты Спецыяльнага Фонду Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па падтрымцы таленавітай моладзі «студэнтаў, якія выступаюць на адной сцэне з зоркамі оперных сімфанійных аркестраў тэатраў La Scala Мілана і Рыма — Антоніем Амедуні і Аляксандрам Траваллі, а таксама з Міхаілам Казіцэном, Аляксандрам Сасноўскім, Людмілай Лядвай, Макавала Касрашвілі. І як заўсёды апошнімі гадзімі вяшчым музычным вечароў становіцца Калядавы бадзі. Кошт білетаў сёлета вырас не намогна. Квіткі на самыя лепшыя месцы не даражэй за 30 тысяч рублёў. А школьнікі і студэнты, пенсіянеры, інваліды змогуць купіць білеты ўсяго за 4–5 тысяч рублёў.

Святлана ЯСКЕВІЧ.

Мама — настаўніца матэматыкі, тата — кравец, а абодва сыны падаліся ў музыку, ды яшчэ дасягнулі адметных поспехаў. Старэйшы стаў вядомым кампазітарам, маладшы — выбітным альтыстам і гітарыстам. Бывае. Адкуль гэта музычнасць, яна захоўвалася на генным узроўні, ці што? «Безумоўна, шtosцы ў гэтым ёсць, — пагаджаецца Уладзімір Кандрусевіч, той самы сын-кампазітар. — У нашай сям'і не было музычнай дынастыі, але бацька меў музычныя здольнасці, валодаў ад прыроды вельмі добрым голасам, і адзін час яму нават Рыгор Шырма прапаноўваў пераехаць у Мінск, спяваць у хоры».

Спачатку, прыгадавае Уладзімір Пятровіч, бацькам даводзілася прымушаць сыноў наведваць музычную школу.

— Мне вельмі не хацелася гэтым займацца — усе хлопцы гуляюць у футбол, а я іграю гамы... Тым не менш далася вучоба лёгка, за тыдзень перад экзаменам я мог усё вывучыць, педагогі былі задаволеныя. А калі паступіў ужо ў музычнае вучылішча, там была свеаасабліва канкурэнцыя паміж класамі, і вучыцца мне і самому стала вельмі цікава, і зямляе пэўнае самавольства... Я займаўся ў выдатнага педагога Сяргея Мікалаевіча Ергольскага, вучні якога заўжды ішлі ў першых радах. І музычную школу, і вучылішча я скончыў на «выдатна», у кансерваторыю на аддзяленне фартэпіяна паступіў літаральна з аднаго экзамену. (Да слова, Беларускую Акадэмію музыкі Уладзімір Кандрусевіч скончыў двойчы — па класе фартэпіяна і кампазіцыі. — Аўт.)

— Творчыя дзеці рана ці позна пачынаюць паміж сабой спаборнічаць... — Паколькі брат маладзейшы за мяне на сем гадоў, натуральна, я быў для яго прыкладам, і не без майго ўдзелу ён скончыў музычную школу. Але пазней ён быў вельмі задаволены, што абраў менавіта гэту професію.

Адначасна, дарога Уладзімір Кандрусевіч «на прастор, на шырокі прастор» была далёка не гладкай. Адукацыя завяршалася, але таленавіты юнак на той час захапіўся забароненым — песнямі «Бітлз» — і пачаў асвойваць гітару, а з ёй, натуральна, і рок-рэпертуар. А ў 1971 годзе ў Мінску ўмудрыўся выступіць на канцэрце з ідэалагічна «няправільным» рэпертуарам — і тут жа быў адлічаны з кансерваторыі. Як запэўняў рэктарат, не за тое, што выконваў песні «Бітлз», а за тое, што гурт быў незарэгістраваны... Тады ўпершыню на абарону аднаго студэнта ўзяўся ўвесь курс, і Кандрусевіч — выдатнік з павышанай ступендэнцкай — у БДК аднавіў. Цікаўся: каб ведаў, чым усё скончыцца, ці паўтарыў бы той самы шлях? «Калі б ведаў! — напэўна, займаўся б любімай справай з яшчэ большай аддачай, — усміхаецца Уладзімір Пятровіч. — Магчыма, паступіў бы адразу на кампазітарскае аддзяленне. А так кансерваторыю як п'яніст, быў размеркаваны ў Мінск, на прасцейшае месца — у тэатр оперы і балета. Праўда, папрашаў я там намятаў, літаральна да восені, потым пайшоў у армію. Аказваецца, і там патрэбныя былі музыканты — мы служылі ў часці пад Дзяржынскім, часта выступалі ў горадзе, мелі вялікі поспех... Так што я пайшоў бы тым жа самым шляхам».

— Наколькі ўвогуле на вас паўплывала музыка «Бітлз»? — Вельмі істотна. «Бітлз» былі пачынальнікам плыні, якая без перабольшвання перавярнула свет. Бадай, гэта адна з самых важных з'яў у музыцы XX стагоддзя. Або, напрыклад, гадоў 5 таму ў «Лужнікі» прыязджалі «Ролінг Стоўнз», я там пабываў і магу адзначыць, што канцэрт прайшоў прыкладна на тым жа ўзроўні. Такая магучая хваля энергетыкі! Чамусьці гурты, якія засталіся з тых часоў — іх за-

раз лічанья адзінкі — і сёння зараджаюць слухачоў, асабліва моладзь, гэтай энергіяй. Значыць, гэта сапраўднае. Нездарма ж больш як 40 гадоў яны застаюцца адным з нямногіх гуртоў, хто збірае больш за ўсіх публікі і больш за ўсіх грошай.

— Іх яшчэ заведзена называць **культавым гуртом**. Цікава, як вы ставіцеся да вызначэння «культавы»? — Культавы — я лічу, гэта з'ява ў музыцы ці мастацтве ўвогуле, якая сапраўды з'яўляецца нейкай ярчайшай. А вакол ствараецца пэўнае асяроддзе, што падсілкаваецца за кошт гэтых з'яў. Культываецца, значнасць такіх постановаў ці калектываў вызначае вельмі многія накірункі, плыні, задае пэўнае — скажам, як Пеле ў футболе ці Сяргей Бубка ў лёгкай атлетыцы.

— Вашым педагогам у кансерваторыі быў **культавы, ва ўсім разе для Беларусі, музычная асоба — кампазітар Яўген Глебаў**. Якія з яго парад і падказак найбольш дапамагалі вам у творчасці? — Перш за ўсё, гэта быў кампазітар-практык. Напрыклад, працоўны дырыжорам у аркестры Тэатра юных гледачоў, аркестроўку — тое, чым славіліся творы Яўгена Аляксандравіча — адрацоўваў на гэтым маленькіх калектывах. Ён мог на адной рэпетыцыі паспрабаваць адзін варыянт, на другой — зусім іншы, і дабіваўся нават ад не вельмі добрых музыкантаў ярака выканання. Восі і мне Яўген Аляксандравіч заўжды гаварыў: «Валодзя, пішы для каго і чаго даявядзецца, гэта твая прафесія, і ты павінен валодаць любімымі відамі і жанрамі мастацтва. І самае галоўнае — не глыба спыняцца, бо жыццё як балота, калі спынішся, црбе зацягнуць». Таму я заўжды ў пошукі і стараюся быць адкрытым для ўсіх новых плыняў, для ўсякага роду музыкі, па меншай меры, цікавай сімі.

— Але любімым жанрам стала **сімфанічная музыка**? — Я не скажу бы так адназначна. Безумоўна, пасля перыяду, калі я аддаваў вельмі многа ўвагі гітары, а потым паступіў на кампазітарскае аддзяленне кансерваторыі, для мяне адкрыўся свет сімфанічнай музыкі. Нават думаю, што на гэтым і спыніўся. Сапраўды, у мяне дастаткова твораў у гэтым жанры — 3 пастаўленыя балеты, оперы, сімфоніі і г.д., але ў той жа час паралельна з гэтым бокам жыцця ў мяне існаваў шмат унутраны інтарсэ, я вельмі захапляўся экзатычным на той момант рэчамі — сінтэзатарнай музыкai, аснову якой складае не натуральнае, а штучнае гуанне... Як раіў мой педагог, я пісаў для ўсіх, у прыватнасці, зрабіў асобную праграму для Дзяржынскага ансамбля танца. У 1981 годзе ў іх нямаільнае вялікая гастроля па Францыі — а па тых часах звычайна бралі толькі палову калектыва, каб эканамічна. Значыць, трэба было пе-

рабляць аркестроўку пад меншы склад музыкантаў. У выніку я паехаў і сам, бо іграў на гітары, аргане і да таго ж на ударных. За 45 дзён мы далі 50 канцэртаў. А ў Парыжы я трапіў у Цэнтр Жоржа Пампіду, пры якім існавала асобнае музычнае аддзяленне — студыя, пабудаваная ўрадам для кампазітара П'ера Булеза. Мне паказалі, як працоўць з сінтэзатарным гукам лепшыя спецыялісты з усяго свету. Гэта таксама быў павортны момант у маім музычным развіцці. Бо раней я куліў інструменты, нешта прывозілі з-за мяжы студэнты. А тут са мной падзяліліся напрацоўкамі і расказалі, што ў блізкай будзе вельмі хуткае абнаўленне абсталявання, прыдуць прычыпова новыя тэхналогіі, таму сэнсу набыць інструменты няма, бо іх трэба будзе кожныя паўгода мяняць... Пасля гэтага я перайшоў на іншы від дзейнасці, многа працаваў са студыямі, і гэта ўсё вельмі дапамагло потым у галіне тэатральнай музыкі.

Праца з тэатрамі доўгі час была для Уладзіміра Кандрусевіча асноўнай крыніцай даходу. Пасля другога выпуску з кансерваторыі ён адначасна як кампазітар практычна ва ўсіх тэатрах Беларусі, у многіх расійскіх і замежных. І яму не раз прапаноўвалі застацца — «там».

— Я свядома выбраў Беларусь. У мяне тады ўжо з'явілася сям'я, адзін за адным нарадзіліся двое хлопцоў, і я ніяк не мог пакінуць. Напэўна, сям'я заўжды ставяла для мяне на першым месцы, і толькі потым ішла работа.

Сыноў Пашу і Валодзея Уладзімір Пятровіч выхоўваў, што называецца, асабістым прыкладам — бацьку ў вельмі мала часу, гуляў у футбол, катаўся на лыжах, вывозіў на прагулку ў лес. «Бывала, пускаяўся на хітрасці: калі папросіць ў зайчыка, ён прынясе вам цукерка, — а сам, крыву абганяўшы, выкладваў на сцержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Па-вашаму, чым артысты «Спамаша» будуць вылучацца на вялікай сцэне? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

Уладзімір Кандрусевіч грае гітару і співае ў студыі.

рабляць аркестроўку пад меншы склад музыкантаў. У выніку я паехаў і сам, бо іграў на гітары, аргане і да таго ж на ударных. За 45 дзён мы далі 50 канцэртаў. А ў Парыжы я трапіў у Цэнтр Жоржа Пампіду, пры якім існавала асобнае музычнае аддзяленне — студыя, пабудаваная ўрадам для кампазітара П'ера Булеза. Мне паказалі, як працоўць з сінтэзатарным гукам лепшыя спецыялісты з усяго свету. Гэта таксама быў павортны момант у маім музычным развіцці. Бо раней я куліў інструменты, нешта прывозілі з-за мяжы студэнты. А тут са мной падзяліліся напрацоўкамі і расказалі, што ў блізкай будзе вельмі хуткае абнаўленне абсталявання, прыдуць прычыпова новыя тэхналогіі, таму сэнсу набыць інструменты няма, бо іх трэба будзе кожныя паўгода мяняць... Пасля гэтага я перайшоў на іншы від дзейнасці, многа працаваў са студыямі, і гэта ўсё вельмі дапамагло потым у галіне тэатральнай музыкі.

Праца з тэатрамі доўгі час была для Уладзіміра Кандрусевіча асноўнай крыніцай даходу. Пасля другога выпуску з кансерваторыі ён адначасна як кампазітар практычна ва ўсіх тэатрах Беларусі, у многіх расійскіх і замежных. І яму не раз прапаноўвалі застацца — «там».

— Я свядома выбраў Беларусь. У мяне тады ўжо з'явілася сям'я, адзін за адным нарадзіліся двое хлопцоў, і я ніяк не мог пакінуць. Напэўна, сям'я заўжды ставяла для мяне на першым месцы, і толькі потым ішла работа.

Сыноў Пашу і Валодзея Уладзімір Пятровіч выхоўваў, што называецца, асабістым прыкладам — бацьку ў вельмі мала часу, гуляў у футбол, катаўся на лыжах, вывозіў на прагулку ў лес. «Бывала, пускаяўся на хітрасці: калі папросіць ў зайчыка, ён прынясе вам цукерка, — а сам, крыву абганяўшы, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Па-вашаму, чым артысты «Спамаша» будуць вылучацца на вялікай сцэне? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Памятаю. Гэты фільм называўся «Даруй нам, першае каханне», здымаў рэжысёр Міхаіл Яжэн. Радзёвон Нахапетаў і яго жонка Вера Глаголева выконвалі галоўныя ролі... Так, кіно — таксама значная частка майго жыцця, хоць праца гэта дастаткова спецыфічная. Я і зараз працягваю працаваць у кінематографі, але ўжо не ў Беларусі. Цяпер іншы час, іншыя рэжысёры...

— Не крыўдна, што цяпер саўндтрэкі, мазаічныя кавалачкі песень і мелодый, камп'ютарныя апрацоўкі вышэйскаюць з іх сімфанічных аркестраў? — Я лічу, гэта вельмі дрэнна. Адчуваецца не хапае жывога выканання і кампазітарскага нахнення. Электронныя тэхналогіі не даюць таго эмацыянальнага напэўнення, якога павінна быць у фільме.

Дадзімі адзін, што адзін з накірункаў працы Уладзіміра Кандрусевіча — музыкі. «Джулія», «Шклянка вады», «Афрыка», «Залёты»... Зараз рыхтуецца да пастаноўкі яшчэ адзін, ідэя напісання якога вышывалася вельмі доўга — мюзікл «Байкер» паводле знакамітага рамана ў лістах Шэдэрлоў дэ Лакло «Небяспечны сувязь», праўда, з перанясеннем падзей у сучаснасць. Урываў «Гойя» з будучай пастаноўкі ўжо быў прадстаўлены глядачам летась на аўтарскім вечары, прысвечаным 30-годдзю творчай дзейнасці кампазітара. Калі ж адбуцца вялікая прэм'ера, пакуль трымаецца ў сакрэце — верагодна, у красавіку—маі 2008-га; пакуль жа вядома, што перамоваў ідуць з некалькімі канцэртнымі пляцоўкамі. Уздзел у мюзікле возьмуць як маладыя выканаўцы з прадзюсарскага цэнтру «Спамаша», дзе Уладзімір Пятровіч з'яўляецца зараз мастацкім кіраўніком, так і звычайныя артысты. «На галоўную мужчынскую ролю я знайшоў вельмі цікавага чалавека, думаю, ён стане ўпрыгажэннем спектакля», — асцрожна дзеліцца кампазітар. Набрана таксама асноўная каманда пастаноўшчыкаў — рэжысёр, мастак, якім пастаўлена задача зрабіць не забавляльны спектакль на патрэбу публіцы — «чаго жадаеце?», — але нешта глыбокае, сур'езнае і сапраўднае. (На ролю рэжысёра, я стала вядома днёмі, запрошаны Генадзь Давыдка, мастаком-пастаноўшчыкам будзе прафесійны тэатральны мастак Венямін Маршак — Аўт.). «Параўноўваюць з раўнейшымі пастаноўкамі і фільмамі, натуральна, будуць. Але тут зусім іншае прычтанне тэмы. Хоць фільм з Малкавічам і Пайфер, я лічу, зроблены бліскуча — магчыма, адзін з наймагшэйшых у сусветным кіно. Тым не менш, інтэрэса, закладзеная ў рамана, вяртае неаднаразовага ўвасаблення — крыху пачакальца і ўсё ўбачыць», — інтрыгуе Уладзімір Кандрусевіч.

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

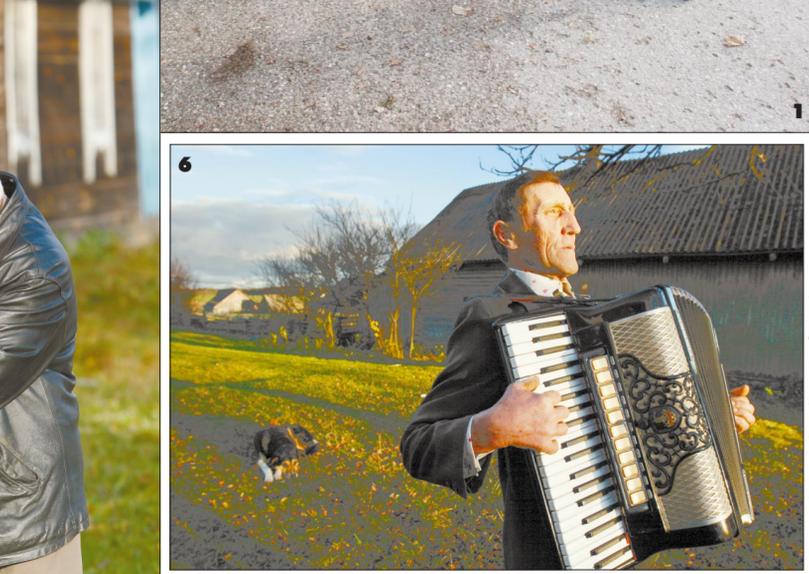
— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім іншая сфера, адметная ад усяго, чым вы займаліся на прапаноў стаяць мастацкім кіраўніком? — Ведаецца, усё жыццё я быў «вольным мастаком», афіцыйна нішо, выкладваў на сержку тую цукерку», — сміяецца Уладзімір Пятровіч. Гэтыя гульні сыны — зараз ужо дарослыя людзі, абодва мастакі (пам'ятаецца пра гены?) узгадваюць і зараз. А вось у музычную школу, дарчы, гвалтам іх ніхто не цягнуў — бацьку паддалася, што для заняткаў музыкai у хлопцаў недастаткова спільнаснаў і здольнасцяў. Затое зараз сыны з бацькам часта выступаюць сямейным тандэмам — ён піша музыку да спектакля, а Уладзімір ці Павел афармляюць пастаноўку.

— Вы ўзагалі пра тэатр. Але ж яшчэ на вашым «рахунку» 45 кінафільмаў — ці памятаеце самыя першыя? — Я спадзяюся, што мы раскроем таленты нашых артыстаў ва ўсёй красе. Напрыклад, Ваню Басно — пра прычыне складанасці яго лёсу вельмі цяжка раскрываць, але патэнцыял адчуваецца, нават пры замаху на сур'езныя творы, не толькі эстрадным. Бачны рух напе-

— Прадзюсарскі цэнтр — гэта зусім ін

ПАМІНАЛЬНАЯ ВОСЕНЬ

Парафія на дзве дзяржавы

могілі. Калі ў касцёле ішла памінальная імша, старыя пещуноўцы стаялі насупраць храма калі памежнай паласы і таксама маліліся. Гэтага забараніць ім не маглі. І яны доўга будуць памятаць сёлёную памінальную восень.

— Раней і па штампе ў пашпарта памежнікі пускілі нас — спачатку прыбраць могілкі, потым на пару гадзін і на Дзяды давалі матчмысць схадзіць, — кажа вясковы староста, адзін з самых паважаных жыхароў Андрэй Міхалевіч. — Цяпер трэба абавязкова мець візу, а атрымаць яе можна найбліжэй — у Гродне. Для нас і гэта няблізка. Таму і засталіся мы сёлета без Дзядоў.

Колішні школыны дырэктар, як і іншыя жыхары Пещуноў, адмаўляцца зразумець, што такое становіцца — справядлівае. У Міхалевіча ці не ўся радзіна сплывае на парафіяльных могілках, у тым ліку і забіты фашысцкімі карнікамі на пяты дзень вайны бацька. Для кожнага вясцоўца гэты калавал зямлі — гэтка ж святныя.

— Малодзейшыя мо і будучы дбаць пра візы, а што рабіць адзіночкам, каму больш за восемдзясят? — перапытвае староста, калі мы крочым па чыстай брукаванай вуліцы Пещуноў наасустрэч урачыста апраўнтным, з кветкамі і свечкамі ў руках, жыхарам і гасцям вёскі. Людзі ўжо дасведчаньня, што без віз не прапускаюць, але ідуць у спадзяванні на нешта, будучы праціс памежнікаў, угаворваюць. Староста пазнае сваю колішняю суседку з Баранавіч Уладзіслава Жываткевіч. Я і летась, да яе прыехаў з Ашмян дзесяцігадова ўнук Аляксандр і яны зноў крочача разам у бок мяжы. Андрэй і Уладзіслава шчыра радуюцца сустрэчы, абдымаюцца, чмокаюцца.

Па даўняй традыцыі на Дзяды збіраліся разам тутэйшыя і жыхары наваколня вё-

ішчы пагранпраход. Ён і сам ужо немалады, да таго ж інвалід другой групы. Спадзяваўся дагледзець маці на схіле яе гадоў. Ды вось гэтая мяжа...

Цяпер Пещуноў — адна з аддаленых вёсак Трабскага сельскага савета. Малой яе не называюць, хоць насельніцтва не набяраецца і паўсотні чалавек. Шмат дамоў пустыя. У большасці па адным дамыжыццёвым век старыя. Тых, хто яшчэ працуе — палыду адной рукі хопіць пералічыць. Моладзі было, хоць адбываліся, працы ў калгасе на ўсё не хапала. Цяпер жа, калі не лічыць дваццацігадовага Сяргея Галамбоўскага, маладых зусім не засталася. Раней праз вёску хадзіў аўтобус на Вільнюс, вясковыя сацыялісты ездзілі па пакуці ў літоўскую сталіцу ці ў Шальчынскай, чым у свой райцэнтр іду.

— А было болей за 350 жыхароў, — адначасова з гонарам і з жалем кажа знаўца вясковай гісторыі... Станіслаў Барсуль. Пещуноў яшчэ называлі неафіцыйна — Кітайчына. Дарэчы, мой бацька непасрэдна ўдзельнічаў у будоўлі касцёла і адзін з першых браў у ім шлюб.

— А як весела, як цікава было жыць! — дадае вясковы музыкант, выдатны акардэаніст Юз'як Алешчыўчыч, які ўсё жыццё іграў вяселлі, фасты, хрэсьбіны і провады ў армію. Усе наваколлі аб'ездзіў. І не было для яго розніцы, каму іграць — беларусам, літоўцам ці палякам. Разам плі і пелі «Сто лет». Ісціна, што музыка — лепшы сродка народнай дыпламатыі і не ведае межаў.

Жыццё Марыі Казіміраўны Пашкевіч і Андрэя Іванавіча Міхалевіча — прыклады хрысціянскай непрадказальнасці лёсаў такіх памежных рэгіёнаў, аб'яднаных не толькі агульнай зямлёй, большым — верай, мірлым. І раз'яднаных не мяжой — дзяржаўнымі законамі, якія, як вядома, радка калі ўлічваюць інтарэсы маленькага чалавека. Невыпадкова пещуноўцам давялося жыць у тры, а некаторым і ў чатыры дзяржавы.

— Калі я прыйшла сюды замуж з Літвы, — кажа Марыя, — па-ранейшаму працавала

на радзіме, была бібліятэкарам у сельскім Доме культуры. Ездзіла туды-сюды веласіпедам, пешкі хадзіла. Думала, да пенсіі дапрацую. А ў 1996-м ва ўсю загаварылі пра беларуска-літоўскую мяжу, і трэба было вызначыцца з грамадзянствам. А я і не збралася пакаціць Беларусь — тут мая сям'я, дом, зямля. Хіба можа быць у чалавека раўнаважасна гэтаму замяна?

Але пастукалася бяда ў дом Марыі: ад маланкі загінуў яе муж. Дзесяць гадоў таму ўлетку на ўласным падворку гэта здарылася. Нягледзячы на ​​жыццёвыя ўжыванні, даўчай трэба было яшчэ на ногі стаць, даглядаць хворага свёкра да апошніх яго дзён. Пастыяла і сацыяльным работнікам працаваць, даглядаць двух самотных старых. І ніколі не забывала на могілкі прыходзіць, у касцёле ішчы казкаваць.

А ў Андрэя Іванавіча Міхалевіча лёс таксама медам не быў: у аўтакатастрофе загінула жонка, ды яшчэ разам з унучкаю. Пазней зноў у аўтакатастрофе загінула дачка. Калі ў Баранавічах зачынілі неўкамплектаваную базавую школу, дырэктар сабраўся ісці ў Пещуноў у хату каля старога гасцінца праціць рукі Марыі. Яны ўжо ведалі адно аднаго. У яго школе вучыліся яе дзеці. Ён не раз прыежджаў у яе двор купляць пароскаў. Пасядзелі, пагаварылі. Вырасцілі сыноўдзіца. Нават шлюб уззялі ў касцёле. Цяпер разам хадзяць на Дзяды ў гасці, і самі іх сустракаюць. А ў хату не-не ды пастукаюцца... людзі ў зялёных фуражках.

— Вядома, не проста вады папіць заходзяць памежнікі — цікавацца навакольнай абстаноўкай, інструктыю, вучаць быць уважлівымі, назіральнымі, просяць не парушыць мяжы, — расказвае Марыя і Андрэй. — І мы адчуваем сябе ў нечым адказнымі за краіну.

Усе дзядоўскія дні на пераходзе ў Пещуноў памежнікі працавалі ва ўзмоцненым рэжыме, гэтак жа, як і іншыя літоўскія калегі. Узвядзенне візавага кантролю, з аднаго боку, спрашчала працу для ахоўнікаў мяжы, а з іншага, узрасло псіхалагічнае іх уздзеянне, каб толькі просьбы чулі яны ад людзей, было б пабуды. Але такія праклёны бываюць... Шкада ім па-чалавечы кожнага, хто не можа наведваць могілкі і касцёл у дазволенай дні. Але не аднымі дзямі памяць жыве прыгранічна вёска. Зі сні ўзвядзення агароджы спыніліся нелегальныя пераходы і праезды, не было больш выпадкаў крадзяжу аўта-

СКОНЧИЛАСЯ ЗАБОРОНА на рыбалоўства пасля зарыблення

З пачатку 2008 года адменена забарона на аматарскае рыбалоўства на ўсе віды рыбаў на шэрагу рыбалоўных угоддзяў Брэсцкай, Віцебскай, а таксама Гомельскай абласцей.

Яна была ўведзена згодна з паставою Міністэрства прыродных рэсурсаў і аховы навакольнага асяроддзя № 77 у канцы снежня 2006 года (паўваде ўзгодненая з Дзяржаўнай інспекцыяй аховы жылля і расліннага свету пры Прэзідэнце Рэспублікі Беларусь) тэрмінам да 31 снежня 2007 года. Справа ў тым, што дэпартаментам па мелірацыі і воднай гаспадарцы Міністэрства сельскай гаспадаркі і харчавання ў 2006 годзе за кошт сродкаў фонду аховы прыроды, у адпаведнасці з Мерарыямствамі па ўзнаўленні дзікіх жывёл, якія адносяцца да аб'ектаў рыбалоўства, захаванні і аднаўленні асяроддзя іх пражывання Рэспубліканскай праграмы развіцця рыбнай галіны на 2006—2010 гады, на падставе рыбаводча-біялагічных аб'ектаў біялагічных аб'ектаў было праведзена зарыбленне шэрагу рыбалоўных угоддзяў краіны. Аднаўленне, на пэўны тэрмін на іх і ўводзілася забарона на аматарскае рыбалоўства. Скажам, на лоўлю звычайнага шчупака на пэўных вадаёмах ён скончыўся яшчэ ў канцы мінулай зімы, на лоўлю звычайнай нага судакі — у пачатку лета 2007 года. Самай працяглай па часе — да канца снежня — была забарона на аматарскую лоўлю ўсіх відаў рыбаў, якія датычыліся рыбалоўных угоддзяў у Пружанскім раёне (вадасховішча Гута, сажалка Магілёўцы, сажалка Крупа), у Бярозаўскім (возера Белае, каналы Бярозаўскай ГРЭС) Брэсцкай вобласці; у Верхнядзвінскім (азёры Ізбурцы, Асейскае), у Віцебскім (возера Кустоўе), у Чашніцкім раёне (возера Лукомльскае) Віцебскай вобласці; у Светлагорскім раёне (вадасховішча Светлагорскае) Гомельскай вобласці.

Сяргей РАСОЛЬКА.

Усімхнём!

Падоранаму канька на зоркі не глядзяць. — Што, здароўе зусім слабае стала?

— Не, далей сярэдзіны вядра твар не пралазіць.

Пасля Новага года. — Мадам, вы не маглі б паказаць мне дарогу дадому?

— Магу... — А адкуль вы ведаеце, дзе я жыву? Мы што, з вамі знаёмыя?

— Замаўчы, дураны! Я твая жонка!

Самая цудоўная жонка — русалка. З дому ні нагой і пад піва ідзе выдатна!

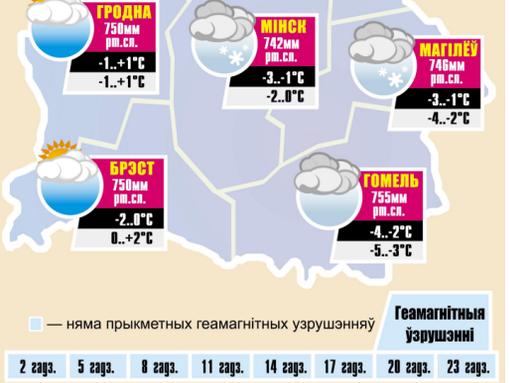
— Памятаю, у юнацтве, бывала, вядра піва выпіваў, а вось зараз толькі паўвадра магу...

— Ды не еў я твайго аўса!!!

Сёння				Месяц	
Сонца	Усход	Заход	Дажыння дзень	Маладык. Месяц у сузор'і Вадалея.	
Мінск	8.24	16.09	7.45		
Віцебск	8.21	15.52	7.31		
Магілёў	8.15	15.59	7.44		
Гомель	8.03	16.04	8.01		
Гродна	8.38	16.26	7.48		
Брэст	8.31	16.34	8.03		

НАДВОР'Е на зяўтра

...у суседзі		
ВАРШАВА	НІВ	РЫГА
+3...+5°C	-5...-3°C	0...+2°C
ВІЛЬНЮС	МАСКВА	С.ПЕТЕРБУРГ
-2...0°C	-5...-3°C	0...+2°C

Сяргей ГАРБОК: «Асноўная гульня для нашай зборнай — 3 Венгры!»

11—12 студзеня нацыянальная мужчынская зборная нашай краіны правядзе ў Гданьску два таварыскія матчы з віце-чэмпіёнамі свету, палякамі. Аднак галоўныя паўднікі беларусаў чакаюць на наступным тыдні на чэмпіянаце Еўропы ў Нарвегіі (пачынаецца 17 студзеня). Незадоўга да старту турніру карэспандэнт «Звязды» сустрэўся ў «Стайках» з лідарам нашай каманды, іграком нямецкага «Кронаў» — 25-гадовым паўсэрэднім Сяргеем Гарбокам. Яму прапанавалі змяніць грамадзянства, каб выступаць за замежную краіну, але ён застаўся беларусам і дапамог нашай зборнай пабрацца на Еўра-2008 пасля 14 гадоў перапынку. Аднак гэту тэму «Звязда» ўжо асвятляла, а зараз цікава было даведацца, чаго Сяргея чакае ад свайго дэбюту на Еўра, ці добра, што стартвае яму дзевяціцца супраць каманды Германіі, а гуляе ён менавіта ў нямецкім чэмпіянаце.

— Удзел у фінальнай частцы чэмпіянату Еўропы для мяне — добрая школа. — прызнаўся гандбаліст. — Вядома ж, я настройваўся на перамогу, але разумее, што ў «групе смерці» (беларусы трапілі ў квартэт «С» з немцамі, іспанцамі і венграмі) лёгка не будзе. Дзевяціцца спабарнічаць з вопытнымі камандамі, чэмпіёнамі свету і Еўропы. Рэальная задача, якую можна паставіць перад намі — гэта праісці ў наступны этап,

раі боегатоўнасці, мы зараз трэніруем на зборы па спецыяльнай праграме. Гульні з немцамі і іспанцамі пакажуць, у якой мы форме.

— Як лідар зборнай, скажыце, якія бакі ў камандзе, з вашага пункту гледжання, праблемныя?

— Каманду папоўнілі маладыя ігракі, у кожным клубе свае тактыка, таму першапачаткова праблемай будзе недастатковае згулянасць гандбалістаў. На гэта патрабя час, але ўсё ёсць падстава для веры ў сябе. Дзякуючы кіраўніцтву нашай федэрацыі, мы з'ездзілі на турнір у Аўстрыю. Удзел у ім нас падтрымаў дадаткова ўзлеўнасцю ў тым, што мы можам выступаць на высокім узроўні. Хутка паедзем на спарынг з камандай Польшчы, за якую, дарэчы, гуляюць мае аднаклубнікі. Мы з імі ў распраўлялі абмеркавалі, хто колькі каму заб'е. Нават былі спрэчкі, зразумела, гэта ўсё ў жартоўнай манеры. І ўсё ж ад таварыскіх матчаў з палякамі мы чакаем, які яны, адпрацоўкі тактычных дзеянняў, а вынік на табло не галоўнае.

— Зараз вы выступаеце за «Кронаў». Ужо акліматызаваліся ў нямецкім чэмпіянаце?

— Спачатку мне здавалася, што ў Германіі мне будзе вельмі цяжка. Аднак акліматызацыя і калектыў і ў краіне мне дапамагае тое, што ў Германіі гуляе дастаткова нашых, маеі камандзе ёсць рускамоўныя ігракі, ды і трэнер у мяне беларус — Юры Шайцёў. Безумоўна, складанасці бываюць, бо ў немцаў іншы менталітэт, а нямецкую мову я разумее на 80 працэнтаў і яшчэ не магу размаўляць на ёй.

— Ці выхадзіць вашы адносіны з трэнерам-земляком за рамкі дзевяціцца ў волны час? Магчыма, вашы сем'і могуць арганізаваць вяртанне з беларускіх страў?

— На працы мы трэнер і іграк, а ў паўсудзённым жыцці мы добра бавім час разам з нашымі сем'ямі. Гэта нармальна, што адносіны ў нас шчыльныя. Жонка Юры хоць і з маеі жонкай на каву.

— Юры Шайцёў не часта бывае ў Беларусі. Ці распытвае аб навінах?

— Так, ды ён і сам цікавіцца, што ў нас адбываецца на радзіме. Сочыць таксама за рынкамі ігракоў.

— Клуб прадастаўляе вам жыллё?

— Усё залежыць ад умоў кантракту. Некаторым прадастаўляюць дом, машыну. Мы з жонкай жыллё здымаем.

— Ваша любімае захапленне ў волны час.

— Мярне вельмі цікавае эканоміка, магчыма, таму што я вучыўся ў «нагрэсе». Я сачу за рынкамі, фінансамі. У час павязак гляджу рускія фільмы, гуляю на камп'ютары ў «стратэгіі». Безумоўна, у асноўным я заняты спортам і сваёй сям'ёй. Імкнусь разам з жонкай вандроўваць, глядзець на замежныя краіны.

— Дзякуй за гутарку! Паспехайце на чэмпіянаце Еўропы! Ірына ПРЫМАК.

Напярэдадні 10 студзеня

1518 год — убачыла свет пражскае выданне Францыска Скарыны — кніга «Песня песня», зборнік інтымна-лірычных песень, які ўваходзіць у Стары запавет. Упрыгожана гравіроўкай «Хрыстос і явешта», мова кнігі — царкоўнаславянская беларуская родакцыя. Тут упершыню быў скарыстаны колерам набраны загалоўкі, прадмова і частка тэксту. На сёння захаваліся 9 экзэмпляраў кніжкі і толькі адзін з іх — поўны.

1569 год — пачаўся Люблінскі сейм, які разгледзеў пытанне аб уніі паміж Польшчай і Вялікім княствам Літоўскім.

«Воля, яка імкнецца да пазнання, ніколі не задавоўвацца скажонай справай».

Джардана Бруна (1548—1600), італьянскі вучоны і паэт.

Дарэгі дзядуля Барыс Пятровіч ЛАТУШКІН з в. Сяргеевічы Пастаўскага раёна, шчыра віншум з 60-годдзем.

Жадаем, дзядуля, бацьдзёрка, сіны, Заўжды каб ты быў вясёлы, ішчаслівы!

Твае ўнкі.

ЗВЯЗДА
БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

ЗАСНАВАЛЬНІКІ:
Савет Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Палата прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Савет Міністраў Рэспублікі Беларусь

РЭГІСТРАЦЫЙНЫ НУМЕР 1.

Галоўны рэдактар У. НАРКЕВІЧ.
РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ: І. БАРАНОЎСкі, С. ГРЫБ, У. ЗДАНОВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара), Н. КАРПЕНКА, Л. ЛАХМАНЕНКА, Т. ПАДАЛЖ, С. ПРОТАС (намеснік галоўнага рэдактара), С. РАСОЛЬКА, Л. РЫЖАНКОВА (першы намеснік галоўнага рэдактара), Л. СВІДРЫЦКАЯ, А. СЛАНЕЎСкі (намеснік галоўнага рэдактара), В. ЦЕЛЯШУК, І. ШУЧУЧЭНКА.

НАШ АДРАС: 220013 г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10-а.

ТЭЛЕФОНЫ: прыёмны — 287 19 19 (тэл./факс); адрэдагу: пісьмаў — 287 18 64, падлікі і распаўсюджвання — 287 18 51, юрыдычнага — 287 19 68, скартатарыя —

— 292 05 82, адказных за выпуск дадаткаў: «Чырвоная змена» — 292 04 12; «Маскоўе самакранаван» — 292 21 03, уласных карэспандэнтаў; у Брэсце: 20 37 98, Віцебску: 24 31 92, Гродне: 43 25 29, Гомелі: 74 13 92, Баранавіч: 7 26 02, Магілёве: 32 74 31; букгалтэры: 292 22 03; даведкі па рэкламе і аб'явах тэл./факс: 287 17 79, e-mail: reklama@zvzazda.minsk.by, рэдактар рэкламнага аддзела — тэл./факс 292 04 52.

http://www.zvzazda.by E-mail: info@zvzazda.minsk.by

Аўтары апублікаваных матэрыялаў нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў. Іх меркаванні не заўсёды супадаюць з меркаванням рэдакцыі. Рэдакцыя пакідае за сабой права не ўступаць у перапіску з

аўтарамі. Перадрук матэрыялаў, апублікаваных у «Звяздзе», толькі з дазволу рэдакцыі.

Матэрыялы, пазначаныя гэтым значком, носяць рэкламны характар.

Адказнасць за змест рэкламы нясуць рэкламадаўцы.

Газета адрэдаваная ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Выходзіць 250 разоў у год. Тыраж 34.474. Індэкс 63850. Зак. № 126. Нумар падлісаны ў 1930.

М 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
П 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12